

Sygn. Akt XVII AmE 220/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Aleksandra Marczak**

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka Masy (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Syndyka Masy (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 18 stycznia 2018 roku Nr (...)((...))

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od Syndyka Masy (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 220/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 18 stycznia 2018 roku, numer (...) ((...)), na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 1 i art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167, ze zm.), w związku z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 831) oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220, ze zm.) a także z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, w imieniu którego działa Pan G. F. - Syndyk Masy Upadłości (...) S.A., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł w punkcie 1, że: przedsiębiorca: (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, w imieniu którego działa Pan G. F. - Syndyk Masy Upadłości (...) S.A., nie wywiązał się z określonego wart. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (zwanej dalej: „Ustawą”), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa wart. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym wart. 27 ust. 3 Ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym wart. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 Ustawy; oraz w punkcie 2, za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy: (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, w imieniu

którego działa Pan G. F. - Syndyk Masy Upadłości (...) S.A., karę pieniężną w kwocie 179 751,74 zł, to jest w wysokości (...) % przychodu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2015 r.

Od wyżej wymienionej decyzji powód Syndyk Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. wniósł odwołanie.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 107§1 k.p.a. w zw. z art. 144 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, polegające na prowadzeniu postępowania i wydaniu decyzji przeciwko upadłej spółce, podczas gdy prowadzenie postępowania administracyjnego po ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej z udziałem upadłego zamiast syndyka jest niedopuszczalne,
2. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art 35 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej w zw. z art. 91 pr.up. i n. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że nieprzestrzeganie obowiązku uzyskania i przedłożenia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nieuiszczenia opłaty zastępczej, w każdej sytuacji nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek zapłaty kary pieniężnej, podczas gdy prowadzenie wobec upadłej spółki postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, a następnie wydanie zaskarżonej decyzji skutkuje nieuzasadnionym żądaniem przez organ dokonania wypłaty z masy upadłości środków finansowych z naruszeniem praw innych wierzycieli,
3. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 7, art.77 i 80 kpa – poprzez niewyczerpujące zebranie i rozpatrzenie całego materiału dowodowego,
4. naruszenie art. 2 w zw. z art. 342 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze poprzez wydanie decyzji zmierzającej do nakazania Syndykowi Masy Upadłości postępowania z funduszami masy upadłości wbrew przepisom prawa upadłościowego i naprawczego,
5. naruszenie art. 91 ust. 1 oraz art. 236-240, 244-266 prawa upadłościowego i naprawczego przez ich niezastosowanie i tym samym błędne uznanie, że organ może wymierzyć upadłej spółce karę pieniężną podczas gdy w świetle ustawy prawo upadłościowe i naprawcze wierzyciel, w stosunku do zobowiązań dotyczących okresu sprzed upadłości (wierzycielności upadłościowej) nie ma prawa wyboru między zgłoszeniem wierzycielności w postępowaniu upadłościowym, a dochodzeniem jej na innej drodze przeciwko upadłej spółce lub syndykowi i do wszczynania przeciwko upadłej spółce lub syndykowi postępowań administracyjnych.

Zaskarżając decyzję w całości wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji,
2. względnie o zmianę decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w treści art. 35 ust. 1 pkt ustawy o efektywności energetycznej
3. o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W pierwszej kolejności powód wskazał, że pozwany błędnie oznaczył w decyzji podmiot, który nie jest stroną postępowania, co skutkuje jej nieważnością na podstawie art. 156 §4 k.p.a. Powód wskazał, iż obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia pozwanemu świadectwa efektywności energetycznej za 2013 rok lub uiszczenie opłaty zastępczej powstał przed ogłoszeniem upadłości. Wobec tego kara pieniężna z tego tytułu jest zdaniem Syndyka wierzycielnością dotyczącą masy upadłości a postępowanie administracyjne powinno zostać wszczęte i prowadzone przeciwko syndykowi. Z tego względu decyzja jest obciążona wadą, o której mowa w treści art. 156 §4 k.p.a. Zdaniem powoda wierzycielności powstałe przed ogłoszeniem upadłości obejmującej likwidację majątku mogą być dochodzone wyłącznie w drodze zgłoszenia na listę wierzycielności. Powód wskazał też, że samodzielnie obliczył przedmiotową opłatę i pismem z dnia 27 marca 2014 roku poinformował pozwanego o jej wysokości oraz o tym, iż w związku z upadłością spółki przedmiotowa opłata jako zobowiązanie dotyczące okresu przed dniem postawienia spółki w

stan upadłości likwidacyjnej, czyli wierzytelność upadłościową, podlega zgłoszeniu i zaspokojeniu w trybie przepisów postępowania upadłościowego i naprawczego. Z ostrożności powód podniósł też, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary albowiem stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a upadła spółka nigdy nie uchylała się od realizacji ciężących na niej obowiązków.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Wskazał ponadto, iż wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej. Pozwany wskazał, że zarzut nieważności postępowania administracyjnego nie zasługuje na uwzględnienie. Ogłoszenie upadłości likwidacyjnej nie powoduje, że upadły podmiot przestaje być podmiotem praw i obowiązków wynikających z ustawy – Prawo energetyczne. Sam upadły nie może działać osobiście w związku z czym syndyk występuje w jego imieniu, ale nie zastępuje go w charakterze podmiotu praw i obowiązków wynikających z prawa energetycznego. Z tego względu stroną postępowania dotyczącego mienia masy upadłości może być tylko syndyk, występujący w imieniu własnym, jednakże na rachunek upadłego. Pozwany wskazał, iż syndyk masy upadłości uczestniczył w przedmiotowym postępowaniu administracyjnym. Z powyższych względów niezasadny był zarzut błędnego oznaczenia strony powodowej w treści zaskarżonej decyzji. Pozwany zauważył również, że przeprowadzenie przedmiotowego postępowania było niezbędne, gdyż gdyby pozwany nie wydał stosownej decyzji nie mógłby skutecznie zgłosić wierzytelności w wysokości wynikającej z przepisów prawa. Pozwany podniósł też, że ustawodawca nie przyznał pozwanemu uprawnień do odstąpienia od wymierzenia kary w treści ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej, natomiast wymierzona kara jest adekwatna do popełnionego przez przedsiębiorcę czynu.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa URE z dnia 6 października 1998 r., znak: (...) została udzielona (...) S.A. z siedzibą w B. koncesja na obrót ciepłem, na okres od dnia 6 października 1998 r. do dnia 31 grudnia 2025 r. Ponadto decyzją z dnia 16 marca 2006 r., znak: (...)Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy koncesji na obrót energią elektryczną na okres od dnia 16 marca 2006 r. do dnia 30 czerwca 2016. Powyższe koncesje zostały przedsiębiorcy cofnięte odpowiednio decyzjami z dnia 7 sierpnia 2014 r. oraz 10 lipca 2014 r. (okoliczności bezsporne)

W 2013 r. Przedsiębiorca prowadził działalność gospodarczą objętą ww. koncesjami. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dokonał w 2013 r. sprzedaży ciepła i energii elektrycznej (na rzecz odbiorców końcowych) odpowiednio w ilości 203 269,300 GJ oraz 29 693,170 MWh i osiągnął z tego tytułu łączny przychód w wysokości (...) zł. (k. 17-23 akt adm.)

Postanowieniem z dnia 14 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt XV GU 95/13 ogłoszono upadłość likwidacyjną (...) S.A. z siedzibą w B. (k. 19-28)

W terminie do dnia 31 marca 2014 r. Przedsiębiorca nie wykonał obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości 138,271 toe, względnie uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 138 270,57 zł. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 11 września 2014 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”), działając na podstawie art. 14 Ustawy, zwrócił się do przedsiębiorcy: (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, w imieniu którego działa Pan G. F. - Syndyk Masy Upadłości (...) S.A. z prośbą o udzielenie informacji dotyczącej dokonanej w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r. sprzedaży energii elektrycznej, ciepła i gazu ziemnego w związku z koniecznością zbadania realizacji za rok 2013 obowiązku określonego w art.12 ust. 1 Ustawy. (k. 1-14 akt adm.)

Przedsiębiorca osiągnął w roku 2015 przychody netto ze sprzedaży towarów i materiałów w wysokości (...)zł, a ponadto osiągnął w 2015 r. inne przychody operacyjne w wysokości (...)zł, a zysk z działalności gospodarczej wyniósł (...)zł (k. 29-32 akt adm.)

W związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2013, określonego w art 12 ust. 1 Ustawy o obowiązkach, pismem z dnia 23 listopada 2016 r., znak: (...) (...) - skierowanym do Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w tej sprawie. (k.24-26 akt adm.)

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 12 grudnia 2016 r. Syndyk Masy Upadłości podkreślił, iż z dniem 31 grudnia 2013 r. definitywnie zakończył działalność koncesjonowaną a z dniem 14 marca 2014 r. została ogłoszona upadłość spółki, zatem opłata zastępcza jako zobowiązanie dotyczące okresu przed dniem postawienia spółki w stan upadłości likwidacyjnej podlega zgłoszeniu i zaspokojeniu w trybie przepisów postępowania upadłościowego i naprawczego. (k. 27-28)

Pismem z dnia 15 lutego 2017 r., skierowanym do Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień. Ponadto wezwał Przedsiębiorcę do przesłania wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie jego sytuacji finansowej. (k. 34-35 akt adm.)

W dniu 18 stycznia 2018 roku Prezes URE wydał decyzję nr (...) (...). (k. 36-40)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z art 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, do wykonania i rozliczenia obowiązków, o którym mowa w art. 12 ust. 1 Ustawy, za okres przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (tj. przed dniem 1 października 2016 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku stosuje się przepisy dotychczasowe. Z tego względu zasadnie pozwany wydając zaskarżoną decyzję działał w oparciu o przepisy dotychczasowe, czyli przepis ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej.

Zgodnie z informacją przedstawioną w toku postępowania administracyjnego, powód w roku 2013 prowadził działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży ciepła i energii elektrycznej (na rzecz odbiorców końcowych) odpowiednio w ilości 203 269,300 GJ oraz 29 693,170 MWh i osiągnął z tego tytułu łączny przychód w wysokości (...) zł. Tym samym, nie ulega wątpliwości, iż jest podmiotem o którym mowa, w treści art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Z treści powołanego przepisu wynika bowiem, iż obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej wykonuje w szczególności przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium RP. Skoro zatem powód, w oparciu o udzieloną koncesję, dokonał w 2013 roku sprzedaży ciepła i energii elektrycznej do odbiorców końcowych, spoczywał na powodzie obowiązek o którym mowa w treści art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Powód jako podmiot, który dokonał sprzedaży o której mowa art. 12 ust. 2 pkt 1 zobowiązany był do uzyskania i przedstawienia do umorzenia pozwanemu świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej.

Zgodnie z treścią art. 35 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy, Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego, towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w art. 12 ust. 2 Ustawy, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1 Ustawy. Jak już wyżej wskazano, powód wypełnił dyspozycję powyższego artykułu, gdyż będąc podmiotem o którym mowa art. 12 ust.2 nie dopełnił obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej za 2013 rok w terminie o którym mowa w treści art. 12 ust. 6 cytowanej ustawy. Powód do dnia 31 marca 2014 r. nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej oraz nie uiszczył na rachunek (...) opłaty zastępczej w wysokości wymaganej przepisami prawa, tj. w kwocie 138.270,57 zł.

Nietrafny był podniesiony przez powoda zarzut o naruszeniu art. 107§1 k.p.a. i art. 144 ust.1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku – Prawo upadłościowe (Dz.U.2016.2171 j.t.). Zgodnie z treścią art. 144. ust. 1 wskazanej wyżej ustawy, po ogłoszeniu upadłości postępowania sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez syndyka albo przeciwko niemu. Postanowienie o ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej (...) S.A. zostało wydane w dniu 14 marca 2014 roku. Z tego względu, zasadnie pozwany pismem z dnia 23 listopada 2016 zawiadomił syndyka masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia przedmiotowej kary pieniężnej. W judykaturze zgodnie wyrażany jest pogląd, że upadły nie może być stroną żadnego postępowania sądowego lub administracyjnego dotyczącego mienia wchodzącego w skład masy upadłości. Syndyk działa dalej we własnym imieniu, lecz na rachunek masy upadłości. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż jak bezspornie wynika z akt przedmiotowego postępowania administracyjnego, pozwany prowadził postępowanie administracyjne zakończone wydaniem zaskarżonej decyzji, z udziałem syndyka.

Nieuprawniony był pogląd powoda w przedmiocie możliwości dochodzenia przedmiotowej wierzytelności wyłącznie w drodze zgłoszenia na listę wierzytelności. Nie ulega wątpliwości, iż termin do zrealizowania obowiązku ustawowego upłynął dnia 31 marca 2014 roku. Postanowienie o ogłoszeniu upadłości zostało wydane w dniu 14 marca 2014 roku, natomiast nie ulega wątpliwości, że okres którego dotyczy realizacja obowiązku miał miejsce przed ogłoszeniem upadłości, tj. od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku. Z powyższego wynika, iż podmiotem zobowiązanym do przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 138.270,57 zł do dnia 31 marca 2014 roku był przedsiębiorca, a nie syndyk. Skoro powyższy obowiązek nie został wykonany w terminie, pozwany zobowiązany był do przeprowadzenia postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, albowiem obowiązek jej uiszczenia podlega konkretyzacji w drodze aktu administracyjnego. Zobowiązanie to może bowiem powstać dopiero z dniem prawidłowego doręczenia - wydanej przez organ podatkowy - decyzji ustalającej wysokość tego zobowiązania. Powstanie przedmiotowej decyzji jest nierozdzielnie związane z przeprowadzeniem procesu wymiaru zobowiązania, wydaniem decyzji i jej doręczeniem (art. 21 ordynacji podatkowej). Decyzja ustalająca (wymiarowa) ma charakter konstytutywny z uwagi na to, że tworzy nowy stosunek prawny. Z tego względu zasadnie pozwany wszczął i przeprowadził postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej z udziałem syndyka, zakończone wydaniem zaskarżonej decyzji.

Nieuzasadnione było również twierdzenie powoda, iż wadliwe wskazanie w treści decyzji, że stroną jest przedsiębiorca reprezentowany przez syndyka masy upadłości skutkuje nieważnością zaskarżonej decyzji. W orzecznictwie sądowym wskazuje się, że pomimo powyższego, uchybienie to nie wpływa na ważność decyzji. Tytułem przykładu Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 czerwca 2010 roku wskazał, że: „Nie ulega też wątpliwości, iż wydane w sprawie decyzje podatkowe będą realizowane nie w odniesieniu do syndyka, lecz majątku upadłego. Wyrazem skrajnego formalizmu procesowego byłoby uchylenie zaskarżonej decyzji tylko po to, aby wydać decyzję, której adresatem byłby syndyk, będący reprezentantem upadłego, którego obciążą i tak wynikające z tego aktu administracyjnego konsekwencje.” (sygn. akt I GSK 975/09, LEX nr 594796).

Nieuzasadnione było również twierdzenie powoda, iż wydanie zaskarżonej decyzji prowadzi do nieuzasadnionego żądania organu wypłaty z masy upadłości środków pieniężnych tytułem kary z naruszeniem praw innych wierzycieli. Przedmiotowa należność publicznoprawna również stanowi wierzytelność i z tego względu również podlega egzekwowaniu z masy upadłości.

Niezasadny był wniosek powoda o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej gdyż istotnie, jak wskazał pozwany, ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej nie przewidywała instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. W myśl zaś art. 36 cytowanej ustawy przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 35, należy uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Pozwany w sposób prawidłowy ustalił wysokość kary pieniężnej w na kwotę 179 751,74 zł, to jest w wysokości (...) % przychodu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2015 r. Pozwany oceniając stopień naruszenia przepisów wziął pod uwagę cel regulacji zawartych w ustawie o efektywności energetycznej, w tym art. 12 tej ustawy. Celem tego przepisu było stworzenie ram prawnych dla działań na rzecz poprawy efektywności energetycznej gospodarki, m.in. przez wprowadzenie mechanizmu wsparcia tych działań, co w konsekwencji wpłynie na ograniczenie szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko. Wskazany wyżej przepis stanowi bowiem zachętę do inwestycji mających na celu zwiększenia efektywności energetycznej, w szczególności oszczędności energii. Zasadnie też, mając to na względzie pozwany ocenił stopień naruszenia jako znaczny, gdyż zaniechanie powoda wpływa negatywnie na realizację wskazanych wyżej celów przewidzianych ustawą. Przy wymiarze kary w sposób prawidłowy oceniono również okoliczności naruszenia przepisów ustawy. Odpowiedzialność administracyjna z tytułu niewykonania przedmiotowego obowiązku ma charakter obiektywny, niezależny od winy. Podkreślenia dalej wymaga okoliczność, iż pozwany dokonał ustalenia kary w wysokości 179 751,74 zł, uzależniając wprost jej wysokość od wysokości należnej opłaty zastępczej, a następnie nieznacznie (tj. o kwotę 41.481,17 zł) podwyższając jej wysokość. Tym samym, przyjęć należało, iż nałożona na powoda kara w wysokości wskazanej w treści decyzji spełni swoją rolę zarówno w stosunku do powoda, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

SSR (del.) Jolanta Stasińska